

Begin augustus 2000 vertrok Mark Steyaert voor een zwerftocht door de Highlands, het noordelijkste deel van Schotland. Op de vraag wat hem dreef om in zijn eentje door zo'n desolaat gebied te fietsen, antwoordde hij steevast: "Het ultieme mountainbike plezier zoeken". Achttien dagen later en 1.550 km verder werd duidelijk dat Mark zijn droom had waargemaakt.

"Ik wilde vooral off road fietsen". Een stuurtas, een rugzak, maar geen tentje om het gewicht tot 20 kg te beperken, fiets inbegrepen. Ik had een lijstje met adressen van jeugdherbergen, en ter plaatse zocht ik 'Bed and Breakfast'.

Op 2 augustus landde ik in de Schotse hoofdstad Edinburgh. Na een busrit – de buschauffeur beslist zelf of fietsen meekunnen - en een treinrit van 3 uur, arriveerde ik in Inverness. Hier begon mijn tocht.

Al meteen na de start in Inverness kwam ik onder de indruk van de prachtige en ongerepte natuur. Na 40 km asfalt, volgde ik 50 km lang een landrover-track. Dit pad langs Glenn Mor en Loch Vaich bracht me naar Amat forest, wellicht het mooiste bos dat ik ooit zag. Ik overnachtte in een oud kasteel, de jeugdherberg van Culrain.

Vanuit Culrain ging het naar Crask-Inn, een hotelletje in the middle of nowhere. Daar vertrekt een wandelpad van 37 km langs het hoger gelegen Loch Choire. Stenen, modder en putten maken het fietsen loodzwaar. En vier uur lang zag ik geen mens! Ik ervoer dit bijzonder mooie traject als de perfecte symbiose tussen mountainbike, natuur en innerlijke rust!

Ik plande om in twee dagen naar de noordelijke Schotse kust bij Tongue te fietsen. Daarna zou ik de kustlijn volgen tot Cape Wrath, het meest westelijke stipje. 's Morgens leek dit een perfect haalbare opdracht, maar de opkomende storm besliste anders. Het regende pijpenstelen en door de hevige tegenwind daalde mijn snelheid tot amper 10 km per uur, ook op vlak terrein. Alleen rond het noordelijke Loch Eriboll vloog ik soms met een stevige rugwind tegen 30 km/uur, maar ik belandde ook tweemaal in de gracht. Doornat en fysiek leeg, bereikte ik tegen de middag Durness. Bij een lekkere soep maakte ik kennis met een Canadese toerist, die rondtrekt in een open oldtimer. Er viel niet meer te fietsen, daarom aanvaardde ik zijn aanbod. In de wagen ging het door een maanlandschap van Durness naar Laxford Bridge in Northwest Sutherland. Ik fietste nog even verder naar Scourie aan de westkust, en ging vroeg tussen de lakens. Morgen wachtte een nieuwe stevige rit.

De schaarse wegen in de Schotse Highlands lopen horizontaal oost-west, met één centrale verticale as. Een netwerk van wandelpaden en landrovertracks doorkruist de gigantische stukken ruwe natuur. Met behulp van een gedetailleerde kaart met hoogtelijnen, een wandelgids en lokale informatie, stippelde ik een fietsroute uit over trekkerspaden. Na een technisch zwaar en lastig traject met steil klimwerk, ging het richting kust. De 6 km lange en uiterst moeilijke afdaling op rotspuin duurde maar even 45 minuten! Het kustwegje van Newton naar Lochinver volgt iedere kronkel en elke terreinhelling. Verkeersborden waarschuwden voor hellingen tot 20 %. Met de wagen, de motor of de fiets, dit wegje is een toeristische must! Vandaag genoot ik van unieke panorama's, ik zag tientallen meertjes en watervallen, arenden, reeën en vooral... geen mensen!

De volgende drie dagen trok ik verder zuidwaarts langs de rotsachtige westkust. Het parcours is een mixt van asfalt en lange stukken off road. Sommige stukken met

hoogteverschillen tot 400 meter deed ik lopend. Na een dagtocht van 100 km was ik 's avonds zo rustig als een lammetje!

Een hardnekkige mist dwong me een rustdag te nemen in Lochcarron. Ondertussen kwam ik er achter dat de wind langs de westkust meestal blaast van zuid naar noord. Ik had dus verkeerd gegokt! Ik volgde de raad van mensen ter plaatse, en trok het binnenland in. Het gevolgde parcours is een combinatie van wandelwegen met schaarse wegaanduiding en asfaltwegjes waar nauwelijks een wagen komt. Tijdens de klim van 12 km naar Loch Beannacharain verloor ik volledig het contact met het wandelpad. Tot kniehoogte in de modder stond ik plots voor een brede beek. Van op een hoogte gooide ik eerst de fiets en daarna de bagage over, en waadde met veel moeite door het water. Met behulp van de hoogtelijnen op de kaart kon ik me opnieuw oriënteren, ik vond het pad vlug terug. De rest van de dag genoot ik intens van de omgeving, maar tegen de avond begon de fietsketting vierkant te draaien. In het dorpje Cannich stelde ik vast dat een nieuwe ketting noodzakelijk was om het probleem op te lossen. Maar de dichtste fietswinkel lag 200 km verderop, en er reed slechts één bus per dag. Een behulpzame boer bood mij de ketting aan van zijn afgedankte fiets. Ik gaf het roestige ding een flink benzinebad, en monteerde 's morgens de opgepoetste ketting. Ik zou mij nog drie dagen met deze noodoplossing moeten behelpen, onderweg verwijderde ik nog viermaal een geblokkeerde schakel. Wandelen van Cannich door het natuurpark Glen Affric naar Ratagan, neemt doorgaans 3 dagen in beslag. Op dit selectieve parcours van 65 km met 45 km zware off road, vindt een mountainbikereuk alle uitdagingen die hij zich maar kan indenken. De meest vreemde en constant wisselende wolkenformaties roepen een hallucinante en vaak dreigende sfeer op. Meermaals, terwijl je nog in de zon fietst, is het aan het einde van de vallei al gitzwart. Je lijkt wel richting hel te fietsen. Op de steile hellingen van de tot 1000 meter hoge bergformaties, moest ik minstens 5 km lopen met de fiets op de schouder. Maar van dit uniek en sterk geaccidenteerd terrein krijgt een stuurvaardige biker een onbeschrijflijke kick. Hier verlegde ik mijn fysieke grenzen, en volledig kapot en hongerig bereikte ik net voor sluitingstijd, het winkeltje van Ratagan. Het eerstvolgende winkeltje ligt 60 km verderop!. Om 20 uur lag ik al tussen de lakens. In gedachten heb ik deze weergaloze tocht door Glen Affric nog meermaals overgedaan.

De volgende dag maakte ik een rondrit op 'Isle of Skye'. Het uitzicht was helder en ik genoot weer van buitengewone panorama's. 's Avonds bracht de voorhistorische veerpont me terug naar het vasteland.

Mijn kettingprobleem werd steeds erger, ik moest dringend naar Fort William. Al om 7.30 uur vertrok ik uit Glenelg in de richting van Arnisdale bij Loch Hourn. Een kwartiertje later nam een motorbootje me mee naar de overkant. De morgennevel hing in dikke slierten over het water en tussen de heuvels. Dit natuurverschijnsel verklaart wellicht de vele mysterieuze legendes en spookverhalen in de Highlands. Aan de overkant volgde ik 6 km lang een oeverpad. De hoge vochtigheidsgraad verklaart de massale aanwezigheid van midges (mugjes). Zodra je even stilstaat slaan ze met honderden tegelijk toe. Maar dit ongemak weegt niet op tegen de adembenemende schoonheid en de mysterieuze sfeer van Loch Hourn. Het pad eindigt op zeeniveau. Daarna klim je nog 6 km langs een slingerend steil pad naar een hoogte van 650 meter. Half dood genoot ik boven van het enig mooi uitzicht op Loch Quoich. Vanaf hier gaat het bergafwaarts naar Fort William. De fietswinkel in dit toeristisch stadje heeft alles in huis, en er werd aan mijn fiets gesleuteld tegen een correcte prijs.

De laatste drie dagen fietste ik door het schiereiland Ardnamurchan en langs de baai 'Sound of Arisaig'. De schoonheid van dit stukje Schotland onder woorden brengen is een

moeilijke opdracht. Prachtige kust, dolfinen, zeehonden, reigers,... Ik volgde paden en oude herdersrouten, en ook hier zag ik over tientallen kilometers geen huis en geen mens. De laatste dag werd ik uitgezwaaid met een 3 uur durend natuurspektakel. De belangrijkste ingrediënten: priemende zonnestrallen door bizarre wolkenformaties, de zee en zeehonden tegen een decor van bergen. Zoals in veel films eindigde mijn reis met een zonsondergang, maar wat voor één!!

Na een spectaculaire treinrit bereikte ik Rannoch. Ik fietste nog 50 km naar het station van Pitlochry. Hier deed men moeilijk omdat ik niet gereserveerd had voor mijn fiets. Daarom geraakte ik voor mijn vlucht maar net op tijd in Edinburgh. Deze reis bleef tot de allerlaatste minuut een spannend avontuur!

Mark Steyaert

Praktische informatie

April is de beste trekperiode: goede temperatuur en nog geen 'midges' (mugjes). Door de lage zonnestand is dan het spel van licht en wolken wondermooi.

Jeugdherbergprijzen liggen tussen 600-1000 fr. Je kan zelf koken in de goed uitgeruste keukens. Alle jeugdherbergen hebben een drying room voor natte kleren.

In de Highlands zijn zeer weinig winkels, denk tijdig aan eetvoorraden.

'Bed and Breakfast' kan voor 1.200 fr., stevig ontbijt inbegrepen. Als fietser kreeg ik altijd extra ontbijt.

De Sabena vlucht Zaventem-Edinburgh kostte circa 14.000 fr. Geen meerprijs voor de (niet-verpakte) fiets!

Treinvervoer is schandalig duur en fietsreservatie in het hoogseizoen noodzakelijk. In principe gaan fietsen niet mee in bus of postbus, maar uiteindelijk beslist de chauffeur. Alleen in Fort William en Inverness ontdekte ik een fietswinkel.

Ik deed de eilanden niet wegens de duurte van de ferry's.

Mijn 'low budget' reis was door het hoge pond niet echt goedkoop. Reken toch op 2.500 fr. per dag, vliegticket inbegrepen.

Wie niet off road fietst, mist veel van het natuurschoon en het in Europa unieke 'alleen-op-de-wereld'-gevoel. Je mist dan de kans om 60 à 70 km te fietsen in een natuur zonder huizen of mensen, met alleen de geluiden van water, wind of dieren.

Uiteraard krijg je regen, maar dat viel mee. En het weer verandert vaak zeer snel.

De bevolking is uitermate vriendelijk en behulpzaam. In de pub heb je onmiddellijk contact met mensen.

Loch = een meer of fjord

Glenn = vallei

Singletrack = eensporig wegje of pad

Mark Steyaert